

ergenliğe ADIMLAR

Sevgili günlük...

1 Ağustos - Çarşamba

Birkaç aydır canım sıkkın. Nedenini bilmiyorum. İçimden hiçbirşey yapmak gelmiyor. Açıkmiyorum bile. Annemin zoruyla yemek masasına oturup birşeyler yedikten sonra odama geliyor, biraz müzik dinleyip hayellere dalıyor ve yatıyorum. Bu kadar. Sıkıntıdan göğsüm sıkışıyor gibi, neredeyse ağlamak istiyorum diyeceğim ama kız değilim ki ağlayayım...

10 Ağustos - Cuma

Hâlâ canım sıkkın. Annemin üzüldüğünün farkındayım, ama "nasılsın oğlum?" dışında birşey sormadığı için de mutluyum. Verebilecek bir cevabım yok, kendimi keyifsiz hissediyorum, nedenini de bilmiyorum. En azından okul bitti de, sınavlara çalışmak zorunda değilim artık.

16 Ağustos - Perşembe

Evdekiler artık ben yokmuşum gibi davranmaya başladılar ve galiba umurunda değil. Bir de durduk yere, ortada hiç neden yokken sinirlenip garip tepkiler vermeye başladım. Bugün ablam biraz şakayla karışık üstüme gelince bir anda sinirleniverdim ve onu sertçe itip odama çıktım. Bazen herkes benden birşeyler bekliyor gibi geliyor. Mutlu olmamı, okulda başarılı olmamı, basketbolda daha iyi olmamı, daha iyi görünmemi, daha esprili olmamı... Doğrudan söylemeseler de biliyorum bunların benden beklendiğini. Bir yandan da, artık çocuk değilim ve kendi kararlarımı kendim vermem gerekiyor. Ailem buna izin verdiği için şanslıyım aslında, ama işin gerçeği, insan bazen kendini yalnız hissediyor ve eziliyor tüm bunların sorumluluğu altında. Sanırım biraz yardıma ihti-

yacım var, en azından bazen. Ama bana soru sorulmasını da istemiyorum. Of!

17 Ağustos - Cuma

Bugün ablamdan özür diledim. Bahçede oturup konuştuk. Yaşı bana yakın olduğu için annemden ya da babamdan daha iyi anlıyor beni her zaman. Bana karşı hep anlayışlı... Ve ben ona kötü davrandım dün. :("Yeni hormonlarımın" yalnızca görünüşümü değil, zihinsel ve duygusal yanımlı da etkilediğini ve aynı şeyleri kendisinin de yaşadığını söyledi. O yüzden çok kırılmamış bana, yalnızca biraz üzölmüş. "Hareketsizlik insanı sıkabilir, hazır okul da yokken gel yarın bisikletlerimizle biraz dolaşalım" dedi. Çok içimden gelmiyor aslında ama, çünkü tavrımdan sonra kendimi ona karşı borçlu hissediyorum.

18 Ağustos - Cumartesi

Bugün sabahtan ablamla bisikletimize atlayıp hayvanat bahçesinin parkında dolaştık. Sonra da bir dükkana gittik. Çok güzel çizim kitapları gördüm ve bir tanesini aldık. Sanırım okuduğum çizgi romanlardaki karakterlere benzer şeyler çizmek istiyorum. Belki iyi gelir, odamda oturup tavana bakıp durmaktan... Bisiklete binmek de iyi geldi sanki. Ablam gün boyunca beni hiç konuşturmaya çalışmadığı için son derece rahat hissettim kendimi, yine borçluyum işte ona. Yalnızca eve girmeden önce, "Unutma," dedi "istediğin zaman seni dinlerim." Biraz duygulu bakmış olmalıyım ki, "yalnızca kızlar ağlamaz, ama tabii ki kimseye söylemek zorunda değilsin," dedi bana göz kırparak. Biraz daha iyiyim bugün gerçekten de. Bakalım önümüzdeki günler nasıl geçecek?..

Deniz Candaş

İllüstrasyon: Ayşe İnan Aican